

A *Szellemhívók és áldozárok* kötet cím az amerikai őslakos vallások két fontos jelenségét nevezi meg. A *szellemhívó* szó az inuit (eszkimó) *angekok*, dán *åndemaner* kifejezés pontos fordítása, régi magyar *áldozár* („áldozópap”) szavunk pedig itt az azték és inka vallási specialistára utal. A kötet ennek megfelelően tagolódik három – egy inuit, egy azték és egy inka – vallástörténeti részre. Az egyes részeket forrástani tanulmányok vezetik be, melyek történeti-filológiai módszerrel ismertetik meg az olvasót a legfontosabb vallástörténeti forrásszövegekkel. A forrástani bevezetést minden részben számos rövidebb-hosszabb szemelvény követi a leírt forrásokból. Az inuit rész kitüntetett témája a sámánság, de nem egy, részben igen korai szöveg szól a segítő szellem (*tornak*), a taburendszer vagy a Tengeri Állatok Úrnője vallási képzetéről. Az azték rész témája különösen az emberáldozat, de helyet kap ezenkívül az azték panteon, az ünnepi naptár és a népi kozmogónia is. Az inka rész fő témája a *capac hocha* nevű gyermekáldozat, de szinte ugyanakkora hangsúllyal szerepel a *guaca* („istenszobor vagy természetfeletti hatóerővel rendelkező természeti tárgy”) képzete is. A források látni engedik a keresztény misszionáriusok küzdelmét is az őslakos vallási hiedelemvilággal. Miután kevés kivétellel minden fordítás az eredeti nyelvből készült, és a kötetet történeti-filológiai jegyzetapparátus, valamint részletes bibliográfia kíséri, ezért a *Szellemhívók és áldozárok* alkalmas segédeszköz lehet vallástudományi – kisebb mértékben amerikai egyháztörténeti és arktikus felfedezéstörténeti – témakörök főiskolai, egyetemi oktatásához is.

A szerző filológus, filozófus, történész, a Károli Gáspár Református Egyetem Szabaddolcsészeti Tanszékének oktatója.